

A hobbi, ami később életformává válik – a barlangászatot népszerűsítette Zádor Zsófia és Piri Attila

A szeptemberi törökországi mentőakcióban is résztvevő barlangászok tartottak előadást hétfőn a KASzC Szent István Mezőgazdasági és Élelmiszeripari Technikum és Szakképző Iskola diákjainak, akik megismerhették – ahogy az előadók fogalmaztak – ennek az életformának egy kis szeletét.

Héjj Vivien

Zádor Zsófia és Piri Attila barlangászok osztották meg élményeiket és tapasztalataikat a diákokkal
Fotó: Fehér Gábor / Fejér Megyei Hírlap

A barlangi mentők munkája legutóbb idén szeptemberben kapott kiemelt figyelmet, amikor elsőként a magyar barlangi mentők érkeztek meg a törökországi Morca-barlangba, ahol elképesztő mélységben, gyomorvérzés miatt élet-halál között lebegett egy amerikai barlangkutató. A magyar mentőcsapat tagjaként a helyszínen volt többek között Piri Attila és Zádor Zsófia orvos is, akik most a székesfehérvári középiskolában meséltek a barlangász életformáról, a barlangi mentés mikéntjeiről.

A szakemberek Szécsi Ildikó tanárnő meghívására érkeztek az intézménybe, aki mint mondta, az előadás elsődleges célja a barlangászat népszerűsítése, illetve a barlangi mentéssel kapcsolatos tevékenység megismertetése.

– Fontos, hogy a diákok megismerjék ezt a hivatást. A barlangi mentés és a barlangászat is önkéntes tevékenység, a barlangász közösség egy nagyon jó, összetartó, egymást segítő csapat. Ezt a közösségi élményt, az egymásnak segítség fontosságát szeretnénk átadni a diákoknak – mondta kérdésünkre Szécsi Ildikó.

Zádor Zsófia orvos 2011 óta barlangász, 2015 óta a Magyar Barlangi Mentőszolgálat tagja. Piri Attila 1998 óta járja a barlangokat és 15 éve tagja a mentőszolgálatnak. S hogy hogyan lesz egy barlangászból barlangi mentő, arról Zádor Zsófia mesélt.

– Bizonyos mennyiségű tapasztalatot meg kell szerezni, és kellő technikai ismerettel kell rendelkezni ahhoz, hogy valaki barlangi mentő legyen, ez előfeltétele annak, hogy bekerüljön valaki a mentőszolgálat kötelékébe.

– Most elsősorban a barlangászatot szeretnék népszerűsíteni – vette át a szót Piri Attila. – Ez egy kevésbé ismert hobbi Magyarországon, nagyon keveset reklámozzák. Országosan négyezernél is több, a Bakonyban közel nyolcszáz barlang van, ami azt gondolom, nagyon jelentős.

Mint megtudtuk, a barlangászat mint hobbi, nem igényel extra képességeket, ám a jó fizikum, és az, hogy az ember tisztában legyen a képességeivel és a saját határaival, mindenképp szükséges.

– Leginkább társasági embernek kell lenni, mert a barlangász közösség, ami hozzátartozik ehhez az egész hobbihoz – ami először hobbi, utána életforma –, nagyon erősen igényli azt, hogy társasági legyen az ember. Persze a visszahúzó emberek is megtalálják a helyüket, de nyitottnak kell lenni arra, hogy nemcsak magunkban barlangászunk, hanem ez mindig csoportban zajlik. Egy idegen környezetben csak egymásra tudunk számítani – tette hozzá Zádor Zsófia, aki a törökországi mentőakcióban résztvevő nemzetközi kutatócsoport magyar orvosaként aktívan részt vett az amerikai barlangkutató életfunkcióinak stabilizálásában.

– Nagyon különleges helyzet volt, mert egy olyan betegséghez mentünk ki, ami nem egy balesetből fakadt, hanem pusztán a fizikai megterheltség által alakult ki a gyomorfekély. Egyáltalán nem tipikus, hogy ilyen szinten elzárva a világtól egy ilyen súlyos betegség alakuljon ki. Ott, helyben kellett kezelnünk és ellátnunk, úgyhogy ez ilyen szempontból nagyon egyedi volt. Ez a barlangi mentések történelmében, amennyire tudjuk, a legmélyebbről induló mentés volt, és sikerrel végződött, hála az égnek – idézte fel a mínusz ezerötven méterről induló mentőakció részleteit, Zádor Zsófia, aki számára ez volt a legmélyebb, leghosszabb ideig tartó barlangi tartózkodás.